

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2009. év november hó 5. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ítéletet.

A több emberen elkövetett emberölés büntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt a vádlott ellen indított büntető ügyben a Pest Megyei Bíróság 20.B.120/2007/32. számú ítéletét **megváltoztatja**,

a vádlott emberölés büntettének (Btk.166.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés f./ pont) kísérleteként értékelt cselekményét

emberölés büntette (Btk.166.§ (1) bekezdés) kísérletének,

testi sértés büntettének (Btk.170.§ (1) bekezdés, (6) bekezdés I. fordulat) és

testi sértés büntette (Btk.170.§ (1) bekezdés, (6) bekezdés I. fordulat) kísérletének **minősíti.**

A vádlottal szemben kiszabott büntetést 8 (nyolc) év börtönbüntetésre és 8 (nyolc) év közügyektől eltiltásra enyhíti.

A kényszergyógyítás elrendelését mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztésbe az elsőfokú ítélet meghozatalától a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült 15.000,- (Tizenötezer) Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A Pest Megyei Bíróság a 2009. március 19. napján kihirdetett 20.B.120/2007/32. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntettének kísérletében (Btk.166.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés f./ pontja), lőszerezéssel visszaélés büntettében (Btk.263/A.§ (1) bekezdés a./ pont) és rongálás vétségében (Btk.324.§ (1), (2) bekezdés a./ pont), ezért őt halmazati büntetésül 12 évi és 6 hónapi fegyházbüntetésre, továbbá 10 évre a közügyektől eltiltásra ítélte. A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztés tartamába beszámítani rendelte. Elrendelte a vádlott kényszergyógyítását. Rendelkezett a járulékos kérdésekről is, amelynek keretében egyes bűnjelek lefoglalásának megszüntetéséről és megsemmisítéséről, egyes bűnjeleknek pedig az iratoknál történő kezeléséről határozott. Kötelezte a vádlottat a magánfél részére 22.200 Ft kártérítés megfizetésére, valamint 700 Ft le nem rótt eljárási illetéknek az állam javára történő megfizetésre. Ezen túlmenően kötelezte a vádlottat 557.080 Ft bűnügyi költség megfizetésére is.

Az ekként kihirdetett ítélet az ügyész tudomásul vette, míg a vádlott és védője enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.763/2007/6. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartotta. Utalt arra, hogy a megyei bíróság a bűnügy tárgyalása során a perrendi szabályokat betartotta, az ügyben a rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelésével megalapozatlansági hibáktól mentes tényállást állapított meg, amit fellebbezési támadás nem ért, ezért az ügy felülbírálatra alkalmas. A tényállás alapján okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és a cselekményeit is törvényesen minősítette. A hiánytalanul számba vett és kellő súllyal értékelt bűnösségi körülmények figyelembe vételével kiszabott fő- és mellékbüntetés arányban áll a vádlott cselekményeinek tárgyi súlyával, ezért annak enyhítésére nem látott lehetőséget. Tekintettel arra, hogy az ítélet járulékos döntései is törvényesek, indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Pest Megyei Bíróság ítéletét a Be.371.§ (1) bekezdése alapján hagyja helyben.

A nyilvános ülésen tartott perbeszédében a védő az enyhítésre irányuló fellebbezését fenntartva azt az álláspontját fejtette ki, hogy lényegében egy családi tragédiának lehettünk szemtanúi, amely a vádlottra nézve is súlyos következményekkel járt. A vádlotti cselekmények előzményeit és magát a cselekménysorozatot a bíróság feltárta ugyan, de az abból eredő következtetéseket nem tette kellő súllyal értékelés tárgyává. Nem vette figyelembe azt, hogy lényegében a sértettek is közrehatottak a cselekmény bekövetkezésében, elsősorban sértett1., a vádlott anyósa volt az, aki pszichésen beteg gyermekének: sértett2-nek az életét irányítani akarta, ugyanakkor akadályozták a vádlottat a gyermekével történő kapcsolattartásban. Sértett2-nek, a vádlott volt feleségének a magatartása - alkoholizálása - is közrehatott abban, hogy házasságuk

megromlott és emiatt a vádlott részéről a gyermekkel is megnehezült a kapcsolattartás. A védő álláspontja szerint a család felelőssége nem vitatható. A vádlottat állandóan kritizálta volt feleségének a családja, igazából nem fogadták be és nem tették lehetővé, hogy feleségével önálló életet éljenek. Védenca a saját felelősségét nem vitatta, ténybelileg beismerte az általa elkövetett bűncselekményeket, ezért a védelem a tényállást és a jogi minősítést nem vitatta.

Az élet elleni bűncselekmény közvetlen előzményével kapcsolatban a védő utalt arra, hogy már sokadik eset volt az, hogy az előre megjelölt időpontban védenca nem láthatta a gyermekét, erre a cselekményt megelőző karácsonykor sem volt módja és ezért ragadtatta magát arra, hogy a magánfél sértett által vezetett gépkocsit megállította, mert a gyermekét akarta látni. A vádlott betegesen ragaszkodik fiához, ő az egyetlen vérszerinti rokona. Ez motiválta a további cselekvőségét is.

A védő álláspontja szerint az alkalmazott fő- és mellékbüntetés eltúlzott. A bíróság feltárta ugyan az enyhítő körülményeket, de további enyhítő körülmények feltárása is szükséges, így a vádlott meglévő agysorvadása, enyhe fokú korlátozottsága, továbbá mint szülőnek a megalázott helyzete, ami abban nyilvánult meg, hogy a gyermekével történő találkozást a nagyszülők rendre megakadályozták. Indítványozta azt is figyelembe venni, hogy az előzetes fogvatartása alatt a vádlott 10 alkalommal kapott dicséretet jó magaviselete miatt. Kérte, hogy a bíróság olyan ítéletet hozzon, amely lehetővé teszi védenének, hogy mihamarabb találkozhasson gyermekével.

A fellebbviteli főügyészség képviselője az írásban előterjesztet indítványt fenntartva utalt arra hogy a vádlott rendkívüli tárgyi súlyú bűncselekményt követett el, részben gyermeke előtt. Nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy gyermekének édesanyját akarta megölni és halálos eredmény bekövetkezése csak a gyors és szakszerű orvosi ellátás következtében maradt el. Rátámadt volt anyósára, illetve a sértettek segítségére siető sértett3-ra is. A vádlott személyében rejlő társadalmi veszélyesség fokozott, mivel korábban is többször volt büntetve és jelenleg is eljárások folynak ellene. Mindezekre tekintettel nem osztotta a védőnek az enyhítésre irányuló indítványát és az ítélet helybenhagyását kérte.

A vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott a védője által előterjesztett indítványhoz, ugyanakkor azt állította hogy cselekményei abból fakadtak, hogy az anyósáék bujtatták előle a gyermeket és közöttük lényegében 2005. év óta emiatt voltak kisebb-nagyobb konfliktusok.

A bejelentett védelmi fellebbezés folytán a Fővárosi Ítéltábla a Be.348.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást teljes terjedelmében felülbírált. A megyei bíróság eljárását vizsgálva megállapította, hogy az az eljárási szabályokat megtartotta, a bizonyítási eljárás során a vádlott jogai maradéktalanul érvényesültek, a távollétében kihallgatott tanúk vallomását utóbb a bíróság a tárgyaláson a vádlott jelenlétében felolvasással

ismertette arra észrevételeket tehetett, amelyeket a bíróság a tárgyalási jegyzőkönyvben rögzített. A tanúk figyelmeztetése és kioktatása is szabályszerűen megtörtént, nyilatkozatukat a tárgyalási jegyzőkönyvben a bíróság rögzítette. A bíróság az ügyben fellelhető valamennyi bizonyítékot ítélezése körébe vont, azokat egyenként és egymással egybevetve értékelte és ennek alapján állapította meg a tényállást. Az ügy előzményeire, így a vádlott és sértett2. házasságára a közös gyermek láthatására és annak körülményeire vonatkozóan sértett2., sértett1., tanú1., továbbá magánfél sértett, tanú2., tanú3., tanú4., tanú5. és tanú6., tanú7. és tanú8. vallomása és a vádlott ide vonatkozóan tett vallomása alapján rögzítette a tényállást, míg a további cselekményekre - közöttük az élet és testi épség elleni bűncselekményre - vonatkozóan sértett2., sértett1., magánfél sértett, tanú9., tanú10., tanú11., tanú1., tanú12., sértett3. vallomása, a vádlott ténybeli beismerő vallomása, az ügyben eljáró dr. Gaál Katalin ü. elmeorvos és dr. Magyar Zsombor Julianna ü. pszichológus szakértő, valamint dr. Eperjessy István ü. orvosszakértő, Bunevác Péter ü. vagyontárgy szakértő és Kiss István ü. fegyverszakértő véleménye alapján állapította meg a tényállást. A tényállás alapvetően helyesen került rögzítésre, azonban az részben megalapozatlan, mert az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett, illetőleg a tényállást hiányosan állapította meg. (Be.351.§ (2) bekezdés b./ és d./ pontjai) Ez a részbeni megalapozatlanság azonban a Be.352.§ (1) bekezdés a./ pontja alkalmazásával kiküszöbölhető volt és az iratok tartalma valamint ténybeli következtetés útján a hiánytalan tényállás megállapítható volt.

A Fővárosi Ítéltábla az előzőekben írtakra tekintettel az elsőfokú ítélet tényállását az alábbiak szerint egészíti ki, illetve helyesbíti:

- Az elsőfokú ítélet 6. oldalának utolsó előtti bekezdését akként helyesbíti, hogy: „Ezért sértett1-et, a szuronnal őt folyamatosan fenyegetve tanú9. kerítéséhez lökdöste, ott a földre kényszerítette, majd terpeszállásban fölé állt. A szuronnal kisebb erővel többször megszurkálta a sértett ruházatát, a szúrások ekkor a sértett kabátján folytonosság hiányt nem okoztak”. (2009. január 12-diki 26. sorszámú tárgyalási jkv. 12. oldal 3. bekezdés 15. sor, illetve 13. oldal 5. bekezdés első két mondata.)
- Az elsőfokú ítélet 7. oldalának 7. bekezdését akként egészíti ki, hogy : „sértett1. ezt észelve testével igyekezett védeni lányát, eközben a vádlott őt is kis- közepes erővel két alkalommal hátba szúrta, a rá irányuló szúrások erejét vastag ruházata részben felfogta...” (2009. január 12-diki 26. sorszámú tárgyalási jkv. 14. oldal 3. bekezdés, valamint a nyomozati iratok I. kötet 267. oldalán elfekvő ü. orvosszakértői vélemény véleményi rész 3., 4. és 9. pontjai.)
- Az ítélet 7. oldal 10. bekezdését az alábbiakban helyesbíti: „A vádlott az ütéstől megtántorodott, de tovább folytatta sértett2. elleni támadást és ezzel akkor sem hagyott fel, amikor a helyszínre érkezett az M-Pol Biztonsági Szolgálat alkalmazottja, sértett3., aki felszólította a vádlottat cselekményének

abbahagyására”. (2009. január 15-diki 26. sorszámú tárgyalási jkv. 29. oldal 4. és 5. bekezdése, valamint 32. oldal 6. bekezdés.)

- Az elsőfokú ítélet 7. oldalának utolsó bekezdését akként egészíti ki, hogy: „Amikor sértett3. a közelébe ért, a vádlott ellene fordult és közepesenél kisebb erővel a szuronnal hasba szúrta”. (Nyomozati iratok II. kötet 269. oldal véleményi rész 3. pont.)
- Az elsőfokú ítélet 10. oldal 6. bekezdését azzal egészíti ki, hogy: „a magánfél sértett a tulajdonában lévő gépkocsi megrongálásával 22.202 Ft kárt szenvedett, amely nem térült meg. A sértett a 2009. január 15-én tartott tárgyaláson joghatályos magánindítványt terjesztett elő.(26-os sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 22. oldal utolsó előtti 3. bekezdés és utolsó bekezdés.)

Az ítélet tábla a tényállás kiegészítése, illetve helyesbítése kapcsán utal arra, hogy az ítélet 6. oldal utolsó előtti bekezdésének a helyesbítésére azért került sor, mivel az eljárás során nem merült fel adat arra vonatkozóan, hogy sértett1. ruházatán a neki egyébként testi sértés okozó két szúrás okozta folytonosság hiányon túlmenően további sérülések, vagy szakadások lettek volna. Maga a sértett is úgy nyilatkozott, hogy a vádlott „bökölte” őt a bajonett hegyével (26. sorszám alatti jegyzőkönyv 12. oldal 3. bekezdés), illetőleg a nyaka elvágásával fenyegette meg arra az esetre, ha a gyermekét nem kapja vissza. Ezzel összefüggésben vált szükségessé a tényállás helyesbítése a sértett1. vallomása és az iü. orvosszakértői vélemény alapján az ítélet 7. oldal 7. bekezdése tekintetében is, ugyanis az elsőfokú bíróság nem a bizonyítékok tartalmával egyezően rögzítette sértett1-et ért szúrások számát és erejét. A 2009. január 12-diki tárgyalási jegyzőkönyv 14. oldal 3. bekezdésében rögzített tanúvallomása alapján sértett1. azt nyilatkozta, hogy amikor a testével védte a lányát, akkor kapta a két szúrást a hátába és a kezén lévő egyik sérülést is akkor szerezhette. A nyomozati iratok I. kötet 267. oldalán elfekvő orvosszakértői vélemény véleményi részének 1. pontjában dr. Eperjessy István orvosszakértő azt rögzítette, hogy sértett1. legalább 4 rb. erőbehatásra kialakult sérüléseket szenvedett el, amelyek közül a háton, a lapockák között, a gerincoszlop mellett elhelyezkedő 2 db., egyenként 1, illetve 0,5 cm-es szúrt sebzést szenvedett, amelyek csak a bőrt és a bőr alatti kötőszövetet érintették. A 3. pontban pedig azt rögzítette, hogy ezek a sérülések közepes, illetve annál kisebb erőbehatásra alakulhattak ki, éllel és hegygel rendelkező eszköztől, szúrásos mechanizmus révén. A 4. pontban pedig azt rögzítette, hogy a háton lévő szúrt sérülések felületesek voltak, így a szúrtcsatorna iránya és mélysége nem határozható meg. A 9. pont szerint a sérülések gyógytartama külön-külön és együttesen is 8 napon belüli volt. A további sérülések a jobb, illetve a bal kézen keletkezett metszett sérülések voltak, amelyeket a szurony éle okozott. A tényállás fentiek szerint történő pontosítása nyújthat megfelelő alapot annak eldöntéséhez, hogy sértett1. vonatkozásában - figyelemmel a vádlott kijelentéseire és a ténylegesen okozott sérülésekre is - a vádlottnak valóban fennállott-e az ölési szándéka, vagy sem.

Az ítélet 7. oldal 10. bekezdésben rögzített tényállási rész pontosítását illetően az ítélőtábla utal arra, hogy a megyei bíróság ténybeli adatok nélkül rögzítette ítéletében azt, hogy a vádlott az M-Pol Biztonsági Szolgálat alkalmazottainak a helyszínre érkezését követően és a cselekmény abbahagyására vonatkozó felszólítás ellenére „tovább szúrta a sértetteket”. sértett1. illetve sértett3., valamint tanú11. tárgyalási tanúvallomásainak egybevetése alapján ezzel szemben az volt tényként rögzíthető, hogy a vádlott - amikor tanú9. lapáttal a fejére ütött - megtántorodott ugyan, de tovább folytatta sértett2. elleni támadását és ezzel akkor sem hagyott fel, amikor az M-Pol Biztonsági Szolgálat emberei felszólították cselekménye abbahagyására. Ugyanakkor az nem állapítható meg, hogy sértett2. bántalmazásán kívül ekkor sértett1-et is megszurta, vagy bántalmazta volna. Ez a 2009. január 15-diki tárgyalási jegyzőkönyv adatai alapján kétséget kizáróan tisztázható volt a már hivatkozott tanúvallomások adataiból.

Az ítélet 7. oldal utolsó bekezdésében a megyei bíróság azt rögzítette, hogy amikor sértett3. a vádlott közelébe ért, az ellene fordult és őt hasba szúrta. Elmulasztotta viszont rögzíteni a tényállásban a szúrás erejét, amely mulasztást az ítélőtábla a nyomozati iratok I. kötet 269. oldalán elfekvő és sértett3-ra vonatkozó orvosszakértői vélemény véleményi részének 3. pontjában írtaknak megfelelően pótolta annyiban, hogy a tényállást a szúrás erejére vonatkozóan kiegészítette. A sértett3-ra vonatkozó tényállást egyébként az orvosszakértői véleménnyel egyezően helyesen rögzítette a megyei bíróság. Utal az ítélőtábla arra, hogy sértett3. vonatkozásában is a szúrás iránya, annak ereje és az okozott testi sérülés helye és jellege alapján lehet megfelelő következtetést levonni a vádlott szándékára vonatkozóan figyelemmel a vádlott és a sértett tanú vallomására is.

A megyei bíróság ítéletének tényállásában rögzítette, hogy a vádlott a magánfél sértett tulajdonában lévő gépkocsi megrongálásával 22.202 Ft kárt szenvedett, amely nem térült meg, ugyanakkor elmulasztotta annak rögzítését, hogy a sértett a 2009. január 15-diki tárgyalási napon a fenti összeg és kamatai erejéig polgárjogi igényt terjesztett elő. Ezt a hiányosságot az ítélőtábla pótolta és ezzel az ítéleti tényállást ugyancsak kiegészítette.

A fenti kiegészítésekkel és helyesbítéssel a megyei bíróság által megállapított tényállás már mindenben megalapozott úgy az élet elleni, mind a közbiztonság elleni, mind pedig a vagyon elleni bűncselekmények tekintetében, ekként mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítélőtábla így fogadta felülbírálata alapjául.

Az irányadó tényállás alapján a megyei bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, de részben tévedett az élet elleni bűncselekmény minősítését illetően. A helyesbített, illetve kiegészített tényállás alapján ugyanis megállapítható volt, hogy sértett2. sérelmére elkövetett bűncselekmény tekintetében a megyei bíróság lényegében helyesen foglalt állást, amikor úgy ítélte meg, hogy a vádlott szándéka a sértett életének a kioltására irányult, amire a vádlott által használt eszközből - szurony - ölésre irányuló és a cselekmény során folyamatosan hangoztatott

kijelentéseiből, a támadott testtájából és a ténylegesen okozott sérülésekből megalapozottan vont következtetést. Tévedett azonban, amikor ítéletének 20. oldal 5. bekezdésében azt állapította meg, hogy a vádlott szándéka mindhárom sértett életének a kioltására irányult. Sértett1. sérelmére ugyanis a vádlott nem valósította meg az emberölés büntettének a kísérletét. A helyesbített tényállás alapján ugyanis az a következtetés vonható le, hogy a vádlott - miután gyermekét magánfél sértett bemenekítette tanú9. kertjébe - azért támadt sértett1-re, hogy elérje gyermekének a kertből történő kiengedését, ebből a célból fenyegető kijelentéseket tett a sértett nyakának elvágására vonatkozóan, illetve jelentéktelen erővel „bökölte” a szurony hegyével a földön fekvő sértett kabátját, azon azonban ennek következtében folytonosság hiány nem keletkezett. Kijelentései ellenére tehát a vádlott magatartása ténylegesen nem irányult sértett1. életének a kioltására és magatartása akkor változott meg sértett1-el szemben, amikor az leányát, sértett2-öt a testével igyekezett megvédeni a további támadástól, ekkor szúrta őt meg két alkalommal a hátán a vádlott okozva az orvosszakértői véleményben is rögzített jelentéktlenebb, kisebb szúrt sérüléseket. Ugyanakkor megállapítható, hogy a támadáshoz használt eszköz - a szurony - a támadott testtájék és a mögötte lévő életfontosságú szervek miatt a cselekmény alkalmas lehetett volna életveszélyes sérülés okozására is. Ez azonban sértett1. által viselt vastag télikabát és a szúrás ereje miatt nem következett be. Az előzőekben írtak alapján tehát az a következtetés vonható le, hogy a vádlottnak nem állott szándékában sértett1. életének kioltása, ugyanakkor abba belenyugodva szúrta meg két ízben is a sértett hátát, hogy akár súlyos, életveszélyes sérülést is okozhat.

Sértett3. esetében - figyelemmel a helyesbített, illetve kiegészített tényállásra - az ítéltábla ugyancsak azt állapította meg, hogy a vádlott a sértettet 1 esetben közepesnél kisebb erővel szúrta meg a hasán, amikor a sértett őt felszólította, hogy hagyjon fel sértett2. további bántalmazásával és a vádlott közelébe ment. A vádlott a sértett megölésére vonatkozó kijelentést nem használt, a szúrás ereje, iránya alapján pedig levonható az a következtetés hogy az nem sértett3. életének kioltására irányult - a több mint 15 cm pengehosszúságú, kifejezetten az emberi élet kioltására kialakított bajonett ugyan megnyitotta a hasüreget, de csupán 3 cm mély sebzést okozott -, hanem sértett3. vele szembeni fellépésének megakadályozására. A támadást a szúrás leadását követően nem folytatta, hanem röviddel eztán a helyszínről elmenekült. E tekintetben a rögzített tényállás alapján azt lehetett megállapítani, hogy a szúrás leadásakor a vádlottnak ölési szándéka nem volt, ugyanakkor a vádlott belenyugodott abba, hogy a szúrás következtében sértett3-nak súlyos - akár életveszélyes - sérülést is okozhat. A következmények elmaradása iránt közömbösséget tanúsított, így a vádlott eshetőleges szándéka az életveszélyes sérülés tekintetében fennállott.

A fentiekre figyelemmel a vádlott terhére megállapított, a Btk.166.§ (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdésének f./ pontja szerinti minősítés (több emberen elkövetett emberölés büntettének a Btk.16.§ szerinti kísérlete) nem volt tartható. A Fővárosi Ítéltábla az előzőekben részletezetteknek megfelelően azt állapította meg, hogy a vádlott az ítéleti tényállásban írt cselekményével sértett2. sérelmére megvalósította

a Btk.166.§ (1) bekezdésébe ütköző emberölés büntettének a Btk.16.§-a szerinti kísérletét, amely kísérlet közeli és befejezett volt, mivel a vádlott az általa leadott szúrásokkal - különösen a mellkast ért szúrásokkal - a sértettnek olyan súlyos sérüléseket okozott, hogy életét csak a gyors és azonnali orvosi beavatkozás mentette meg, ugyanakkor lépének eltávolítása miatt nála maradandó testi fogyatékoság is bekövetkezett.

A sértett1. sérelmére megvalósított bűncselekményt az ítélőtábla a Btk.170.§ (1) bekezdésébe ütköző, de (6) bekezdésének I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntette kísérletének, míg sértett3. sérelmére elkövetett bűncselekményt a Btk.170.§ (1) bekezdésébe ütköző, de (6) bekezdés I. fordulatában ütköző testi sértés büntettének minősítette.

Sértett1. és sértett3. esetében a kiegészítő szakvéleményben megállapított maradandó testi fogyatékoság külön jogi értékelésre nem kerülhetett, mivel az beleolvadt a Btk.170.§ (1) bekezdésbe ütköző, de (6) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntettének kísérletébe, illetve annak befejezett alakzatába. Erre figyelemmel az elsőfokú ítélet 23. oldalának 5. bekezdésben írtakat az ítélet indokolásából mellőzte.

A fentiekre tekintettel az ítélet indokolásából a 20. oldalnak a fenti minősítéssel ellentétes megállapításait az ítélet indokolásából mellőzte és ugyancsak mellőzte a 21. oldal 8., 9., 10. és 11., valamint a 22. oldal és a 23. oldal azon megállapításait, amelyek a fenti indokolással ellentétes megállapításokat tartalmaznak.

Az elsőfokú ítéletnek a vagyon elleni bűncselekmény és a közbiztonság elleni bűncselekményre vonatkozó minősítés és jogi indokolása törvényes és az azzal kapcsolatos megállapításokat az ítélőtábla is osztotta.

A megyei bíróság lényegében helyesen tárta fel a büntetés kiszabásánál irányadó bűnösségi körülményeket, azonban több olyan megállapítást tett, amelyek nem kerülhetnek értékelésre a bűnösségi körülmények között. Így mellőzte az ítélőtábla az ítélet 23. oldal 13. bekezdésének 2. mondatát, továbbá 24. oldalának 5. bekezdéséből annak súlyosító körülményként történő értékelését, hogy a vádlott cselekménye a köznyugalom súlyos megzavarására lett volna alkalmas, illetve 6. bekezdését, mely szerint a bűncselekmény a helyi közvéleményt felzaklatta volna. Ez utóbbi körülményeknek a fennállására ugyanis semmiféle ténybeli adat nem mutatkozott.

Ugyanakkor az egyébként helyesen felsorolt súlyosító körülményeken túlmenően a vádlott terhére súlyosítóként kell értékelni, hogy a családi konfliktusok erőszakos megoldása országszerte elszaporodott.

Az enyhítő körülmények felsorolása körében a sértett2. és sértett1. tekintetében értékelte enyhítőként azt, hogy a cselekmény kísérleti szakban maradt, de csekélyebb súllyal vette ezt figyelembe sértett2. vonatkozásában, miután ott a

kísérlet befejezett volt. Enyhítőként értékelte a sértett3. és sértett1. sérelmére elkövetett testi sértést megvalósító cselekménynél az eshetőleges szándékot és enyhítőként vette figyelembe a vádlott javára, hogy a cselekményeit részben beismerte. A fenti bűnösségi körülmények alapján - figyelemmel a vádlott élet elleni cselekményeinek módosult minősítésére is - a Fővárosi Ítéltábla úgy ítélte meg, hogy a megyei bíróság által alkalmazott fő- és mellékbüntetés eltúlzott, nem áll arányban a vádlott cselekményeinek tárgyi súlyával és alanyi bűnösségének a fokával, ezért a büntetés kiszabás tekintetében is megváltoztatta a megyei bíróság ítéletét.

A Fővárosi Ítéltábla a vádlott terhére megállapított bűncselekmények elkövetése és azok elbírálása között eltelt időszak alatt hatályba lépett büntető törvényi rendelkezésekre figyelemmel a Btk.2.§-ában foglaltaknak megfelelően a vádlott esetében az elkövetéskor hatályos büntető rendelkezéseket alkalmazta, mivel azok összhatásukban a vádlottra nézve kedvezőbb elbírálást tettek lehetővé.

A vádlott terhére összesen 5 bűncselekmény került megállapításra, amelyeket egy eljárásban bírált el a bíróság, ezért vele szemben a Btk.85.§ (1) bekezdése szerinti halmazati büntetést kellett kiszabni. A halmazati büntetés alapjául a bűnhalmazatban lévő bűncselekmények büntetési tételei közül a legsúlyosabbnak - Btk.166.§ (1) bekezdésébe ütköző emberölés büntette kísérletére előírt törvényi büntetési tételnek (ez 5 évtől 15 évig terjedő szabadságvesztés) - az alapul vételével szabta ki az ítéltábla a büntetést. Úgy ítélte meg, hogy a halmazati büntetés alapjául szolgáló törvényi büntetési tétel középértékét csekélyebb mértékben meghaladó 8 évi időtartamban meghatározott börtönbüntetés áll arányban a vádlott cselekményeinek a tárgyi súlyával és az alanyi bűnösségének a fokával, egyben alkalmasnak mutatkozik a Btk.37.§-ban írt büntetési célok elérésére, ezért a megyei bíróság által alkalmazott főbüntetés tartamát 8 évre enyhítette.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát a Btk.43.§ a./ pontja alapján a börtönfokozatot állapította meg, miután a vádlott büntettet követett el.

A közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát az ítéltábla - a főbüntetéshez igazodóan - ugyancsak 8 évre enyhítette. Álláspontja szerint ugyanis a súlyos jogi megítélés alá eső élet elleni bűncselekmény kísérletét is megvalósító vádlott méltatlan arra, hogy a közügyek gyakorlásában részt vegyen, ezért a Btk.53.§-ában foglaltak alkalmazásával a Btk.55.§-ában írtakra figyelemmel a fenti tartamú mellékbüntetés alkalmazását indokoltnak és szükségesnek látta.

Az ítélet 25. oldalán a büntetés kiszabására vonatkozó indokolásból az 1., 2., 3., 4., 5., 7. bekezdéseket mellőzi. Ugyancsak mellőzi az ítélet 26. oldalának 1. bekezdését, valamint 3-7. bekezdéséig terjedő részt is a vádlott kényszergyógyításának elrendelésére vonatkozóan. Az ítéltábla ugyanis megállapította, hogy a megyei bíróság a büntetés kiszabásánál tévesen hívta fel a Btk.87.§ (2) bekezdésében írt rendelkezést, az enyhítő szakaszt, mivel annak

alkalmazására akkor sem nyílt volna lehetőség, amennyiben a megyei bíróság által alkalmazott mértékű büntetés kiszabására került volna sor, mivel ennek alkalmazására a Btk.24.§-ára figyelemmel nem kerülhetett volna sor és más törvényes ok sem tette ezt indokolttá.

Ugyancsak tévedett a megyei bíróság, amikor a vádlott kényszergyógyítását a Btk.75.§ alapján elrendelte. A tényállásban arra vonatkozóan a megyei bíróság nem tett megállapítást, hogy a vádlott a terhére megállapított bűncselekmények elkövetésekor ittas állapotban lett volna, illetve hogy cselekményét alkoholista életvezetésével összefüggésben követte volna el. Az a tény, hogy a vádlott többször jelent meg ittas állapotban gyermeke láthatásakor, továbbá, hogy az iü. ideg- és elmeorvos szakértők nála az alkoholizmus következményeként paranoid irányú személyiségfejlődést, szellemi hanyatlásos folyamatot és ennek következtében nála enyhe fokú korlátozottságot állapítottak meg, még önmagában a kényszergyógyítás elrendelését nem teszik indokolttá, mert cselekményei nem voltak közvetlen összefüggésben alkoholizmusával. A Fővárosi Ítéltábla ezért a vádlott kényszergyógyításának elrendelését mellőzte. Az erre vonatkozó részt pedig az ítélet indokolásából mellőzte.

A megyei bíróság ítéletét a Fővárosi Ítéltábla a Be.372.§ (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg egyéb rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta, mivel azok törvényesek voltak.

A vádlott által az elsőfokú ítélet meghozatalától a másodfokú ítélet kihirdetéséig előzetes fogvatartásban töltött időt a Btk.99.§-ának (1) bekezdésében foglaltak alapján a börtönbüntetés tartamába beszámította.

Az ítéltábla megállapította, hogy a vádlott, illetve védője enyhítésre irányuló fellebbezése eredményes volt, ezért a Be.381.§ (2) bekezdésében foglaltak alapján mentesítette a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetése alól és megállapította, hogy az így felmerült 15.000 Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen a Be.386.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján további fellebbezésnek nincs helye.

Budapest, 2009. év november hó 5. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

Dr. Hildenbrand Róbert sk.
előadó bíró

Dr. Révész Tamásné sk.
bíró

A Pest Megyei Bíróság 20.B.120/2007/32. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 2.Bf.135/2009/9. számú ítéletében írt változtatással 2009. november 5. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált!

Budapest, 2009. év november hó 5. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Hornyákné Sléder Ágnes
tisztviselő